

בס"ד. שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א יום ב', כ"ח סיון ה'תשנ"א.

(לאנ"ש שיחיו שברכו אותו)

– יובל שנים להצלת כ"ק אדמו"ר שליט"א –

והרבנית הצדקנית נ"ע – יבחל"ח – מעמק הבכא האירופאי

וביאתם צלחה לארצות הברית, ביום ב', כ"ח סיון ה'תשנ"א –

— אחרי תפלת מנחה, ו(המשכה) אחרי תפלת ערבית —

תרגום מאידית

חזקה"ש⁵, וכמ"ש⁶ "והחוט המשולש לא במהרה ינתק" – שלשה מורה על כח קיים ונצחי, הכח של דבר קיימא. תכלית השלימות דכח (חזקה דשלשה) גופא ה"ה – שלש פעמים שלש פעמים שלש = כ"ז (אותיות ז"ך), שישנו בשלימות ביום הכ"ח, שבא תיכף לאחר השלימות דכ"ז (ג' פעמים ג' פעמים ג').

ב. ויש לומר שזהו אחד הטעמים לכך שמתן תורה הי' בחודש השלישי והוא קשור עם המספר שלשה – כמאחז"ל⁷ "ברוך רחמנא דיהב אוריין תליתאי לעם תליתאי על ידי תליתאי ביום תליתאי בירחא תליתאי" נורב נסים גאון⁸ מונה עוד ענינים של שלשה בקשר עם מתן תורה] – כי ע"י מתן תורה נכנס כח, קיום וחזק בבנ"י ובבריאה כולה, וכידוע⁹ שאז נתבטלה הגזירה שהפרידה בין "עליונים" ו"תחתונים", וניתן הכח להמשיך ולגלות אלקות (עליונים) בעולם הזה התחתון, תחתון שאין תחתון למטה ממנו¹⁰, עד שזה יחדור לגמרי את מציאות העולם בפנימיות, שעניני העולם עצמם יהפכו

א. ענינו המיוחד של יום זכאי – שכל היום כולו נק' כך ("יום זכאי"²) בגלל דבר טוב שאירע ביום זה (אפילו כשהדבר הזכאי אירע רק בזמן מסויים של אותו יום, בתחלה, באמצע או בסוף היום) – ה"ה נרמז בשמו ומספרו של היום בחודש³.

ובנדו"ד – כ"ח סיון: כ"ח – אותיות כח⁴ – בחודש מורה על הכח של כל החודש. וכ"ח סיון מדגיש ומורה על כחו של כל החודש השלישי, שנתייחד בכך שהוא החודש דמתן תורה (הקשור במיוחד עם "ירחא תליתאי", כדלקמן). ז.א. שהיום זכאי דכ"ח בסיון מצביע על הכח של מתן תורה.

וכמרומו גם במספר היום – כ"ח: כח אמיתי (ע"פ תורה) קשור עם המספר שלשה, "בתלת זימני הוה

1) ובהמשך לזה – בריך א' מאנ"ש שי' את כ"ק אדמו"ר שליט"א בברכת כהנים (מ"ידבר גר"י עד "ושמו גר' ואני אברכם"*) המו"ל.

2) בלשון חז"ל (תענית כט, א) "מגלגלין זכות ליום זכאי".

3) שהרי בהשגחה פרטית אירע הדבר הזכאי ביום זה בחודש, וכמילא יש לזה שייכות עם היום שבו אירע.

4) ראה גם שיחת ש"פ שלח, כ"ח סיון תשמ"ט ("קובץ כ"ח סיון – יובל שנים" ע' 49).

* כן יש נוהגין לברך בפרשת ברכת כהנים כולה (נשא ו. כב ואילך) מתחלתה ועד סופה (כמו שאומרים כל יום בברכות השחר), ולא רק בנוסח הברכה (כפי שמברכים הכהנים בירוש' וכיו"ב) מ"ברכך" עד "וישם לך שלום".

5) כ"מ קו, ריש ע"ב. ושי"נ.

6) קהלת ד, יב.

7) שבת פח, א.

8) בפירושו לשבת שם.

9) תנחומא וארא טו. שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.

10) תניא פל"ו.

– אעפ"כ הרי זה לדעתו של משה רבינו (והקב"ה מעיד שזה הי' "לדעתך", דעתו של משה), אשר ענינו בכלל הוא ספירת הדעת¹⁹ – מובן אם כן, שהשליחות (מצד דעתו של משה) בודאי הצליחה, ובפועל זה הקל את הדרך שיוכלו לאחר מכן לכבוש ולהכנס לארץ ישראל כפי שהי' כן ע"י יהושע, תלמידו וממלא מקומו של משה²⁰.

והענין בעבודת השם:

כל יהודי צריך "לכבוש" את חלקו בעולם בארץ הלזו התחתונה ולעשותה "ארץ ישראל"²¹, בלשון הידוע²² – לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

ובכדי לפעול זאת בקלות ישנה השליחות של "ויתורו את ארץ כנען", כמבואר הפירוש בזה²³, ש"ויתורו" הוא מלשון "ויתרון ארץ בכל היא"²⁴: היתרון והמעלה שישנם דוקא בארץ (תחתונים), יותר מאשר בשמים ובכל המדריגות למעלה (כידוע²⁵ שדוקא בארץ ישנו כח הצמיחה יש מאין שמקורו מלמעלה מסדר השתלשלות). ובפרט ע"י העבודה בארץ, עבודת הבירורים למטה, שע"י נפעל יתרון, יתרון האור מן החושך²⁶.

ובשרש הענינים²⁷:

ארץ היא ספירת המלכות, שיש בה יתרון ומעלה לגבי שאר הספירות

להיות חפצא של קדושה¹¹.

ואדרבא: התורה ניתנה (במתן תורה) דוקא בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו (עד ש"לא בשמים היא"¹²), כיון שעיקר הכח ותוקף דאלקות ה"ה ניכר בגלוי דוקא בגשמיות העולם הזה, בהתחתון שאין תחתון למטה ממנו, ודוקא על-ידי עבודת התחתונים נפעלת המשכת העצמות, עד שע"י העלאת התחתון ביותר, מתעלה כל ה"בנין", כולל גם הדרגות הכי עליונות, דסדר השתלשלות¹³;

ושלימות הגילוי של הכח ד"ירחא תליתא" (הכח דמ"ת) ה"ה – כ"ח בסיון, כשישנה השלימות של שלש פעמים שלש פעמים שלש ימים בירחא תליתא.

ג. ויובן זה ע"פ השייכות עם פרשת שלח – שקראנו בשבת האחרונה, שמיני מתברך¹⁴ כ"ח סיון (ברוב השנים)¹⁵;

"שלה לך אנשים ויתורו את ארץ כנען"¹⁶ קאי על שליחות המרגלים ע"י משה רבינו ללכת ולראות את הארץ בכדי להקל את הכניסה לארץ וכיבוש הארץ¹⁷.

וכיון שהיתה זו שליחות מאת משה רבינו – אמנם באופן ד"שלה לך, אני איני מצוה אותך", אלא "לך, לדעתך"¹⁸

(19) תניא פמ"ב. וראה לקו"ש ח"ו ע' 247 ואילך.

(20) ראה בארוכה שיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ש.ו. (לעיל ע' 351 ואילך).

(21) כפתגם הצמח-צדק: "עשה כאן ארץ ישראל" (אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' תפה).

(22) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא פל"ו.

ובכ"מ.

(23) אוה"ת שלח ע' תמו ואילך.

(24) קהלת ה, ח.

(25) אוה"ת שם. וראה תניא אגה"ק ס"כ (קלב, א ואילך). ובכ"מ.

(26) קהלת ב, יג.

(27) אוה"ת שם.

(11) ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 212 ואילך. ובכ"מ.

(12) נצבים ל, יב. וראה ב"מ נט, ב. שבת פט, א.

(13) ראה תו"א בראשית ד, א. וראה לקו"ש ח"י"ח ע' 33.

(14) ראה זה"ב סג, ב. פה, א.

(15) ולפעמים חל כ"ח סיון בש"פ שלח עצמה. ובשנה זו כ"ח סיון הוא ביום שני בשבוע, שהוא מ"בתר שבתא", ולכן יכול להבדיל בו באם לא הבדיל במוצש"ק (פסחים קו, סע"א).

(16) ר"פ שלח.

(17) ראה רמב"ן ר"פ שלח.

(18) פרש"י שם.

(בפ' שלח³⁰) "עלה נעלה" (ב' עליות, וע"ד "ואנכי אעלך גם עלה"³¹) – שזה קאי על ב' עליות: העלי' הראשונה מגלות מצרים לארץ ישראל ובנין בית המקדש, והעלי' השני' מגלות זה האחרון לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה ובנין ביהמ"ק השלישי (הנצח); ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"³² – כשם שעיקר תכלית המכוון של גלות מצרים ה"ה (תורה הנגלית³³), "כך כל אריכות הגלות הזוה הוא כדי לזכות לגילוי פנימיות התורה שיהי' לע"ל" (כפי שרש"י מפרש על "ישקני מנשיקות פיהו"³⁴ – "מובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמי ומסתר צפונותי"³⁵).

והיות שצריך להיות "טועמי' חיים זכו"³⁶ (בסוף אלף הששי, ערב שבת הגאולה³⁷) – לכן³⁸ הי' גילוי פנימיות התורה והפצת המעיינות חוצה (במחצית השני' של) אלף הששי, מתחיל ע"י הבעש"ט והמגיד (תורת החסידות הכללית), ואח"כ – באופן של התלבשות בחכמה בינה ודעת (תורת חסידות חב"ד) – ע"י אדמו"ר הזקן (ובפרט לאחר הגאולה די"ט כסלו, בחודש השלישי דחדשי החורף, ע"ד חודש סיון, החודש דמ"ת, חודש

שלמעלה ממנה. ויתירה מזה – "ויתרון ארץ בכל היא": מלכות כוללת בה "כל", ספירת היסוד, שכוללת בה כל הספירות שלפני זה, והיתרון במלכות נפעל ע"י ההמשכה של "כל" (כל הספירות שנכללים בספירת היסוד) בארץ (מלכות), אבל אח"כ, כאשר זה נמשך במלכות, מתגלה היתרון והכח דמלכות (לגבי שאר הספירות), "אשת חיל עטרת בעלה"²⁸, יתרון שלא בערך יותר מכפי שזה בשאר הספירות (שלמעלה ממלכות), עד שנפעל ה"יתרון ארץ בכל היא" – שה"בכל" נמצא בגלוי במלכות דוקא, כידוע שענינה של מלכות הוא להביא כל דבר בגלוי ובשלימות, ובאופן של תוקף וקיום (כי הכח ותוקף דאלקות מתגלה דוקא וע"י הארץ, והביור של התחתון ביותר (שנלקח ממלכות, הספירה האחרונה והשרש לעולמות בי"ע), עד שזה מעלה את כל הדרגות שלמעלה, כנ"ל).

וזהו גם הפירוש ב"ויתורו את ארץ כנען": ע"י עבודתו של יהודי בארץ (כנען) דוקא, ה"ה מגלה שם את היתרון שישנו בארץ, "ויתרון ארץ בכל היא", שזה נותן את הכח לכבוש ולהכנס לארץ ולהתיישב בה באופן של קביעות, עד שעושים בה (בהתחוננים) דירה לו יתברך.

עפ"ז מובנת השייכות עם כ"ח סיון (שמתברך משבת פ' שלח) – כשישנו בגלוי הכח ד"ירחא תליתיא" – הכח שניתן בעת מתן תורה לפעול ולגלות את היתרון בארץ ("ויתרון ארץ בכל היא"), שמאפשר לעשות ממנה דירה להקב"ה. ד. מזה ישנו לימוד מיוחד בדורותינו אלו:

ידוע הפירוש²⁹ בדברי כלב שאמר

(30) יג, ל.

(31) ויגש מו, ד.

(32) מיכה ז, טו.

(33) תו"א שם.

(34) שה"ש א, ב.

(35) וראה לקו"ש חכ"ב ע' 77 הערה 68. וש"נ.

(36) פנ"ח שער השבת רפ"ג. מג"א אר"ח סר"נ

סוסק"א. שו"ע אדה"ז שם ס"ח. ועוד.

(37) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ב

ע' תקלא. סה"מ ה"ש"ת ע' 245. ס' השיחות תש"נ

ע' 254. 256. וש"נ.

(38) ראה לקו"ש חט"ז ע' 282. ח"כ ע' 173.

(28) משלי יב, ד.

(29) תו"א ר"פ שמות.

העצמות שישנו בעולם הזה הגשמי דוקא (ש"הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו"ל)⁴³.

ה. ענין זה (שגילוי תורת החסידות נותן הכח לגלות אלקות בעולם וביתר שאת וביתר עוז) מודגש בהלשון⁴⁴ "יפוצו מעינותיך חוצה"⁴⁵:

דובר כמה פעמים, שכל אחת משלשת התיבות מבטא ענין שלם וביאור בתוכן העבודה, ובהיותם לשונות בתורה⁴⁴, מדגיש כל לשון את אמיתיות ושליומות של תוכן לשון זה: "יפוצו" באמיתיות ובשליומות, "מעינותיך" באמיתיות ובשליומות, "בחוצה" באמיתיות ובשליומות⁴⁶.

מה הפירוש "חוצה" בשליומות – לכאורה "חוצה" ה"ז בדיוק היפוכו של שלימות (ששייך רק בפנים, בקדושה ואלקות)!!

והביאור בזה: מכיון ש"חוצה" הוא לשון בתורת אמת, ה"ז מורה על אמיתית הענין ד"חוצה" (כנ"ל) – שבאמיתיות הענינים הרי אין "חוק" מהקב"ה ח"ו (כמ"ש "אין עוד מלבדו"⁴⁷, "אין עוד"⁴⁸); ומ"ש בתורה הלשון "חוצה", הכוונה היא להאמת של ה"חוצה" – איך ש"חוצה" מגלה אלקות, ואדרבא: דוקא בתוך ועל-ידי החוק (תחתונים בהסתר אורו ית'¹⁰) ניכרת בגלוי ובשליומות ובתכלית השלימות האמת דאלקות, ש"אין עוד (מלבדו)" אפילו

השלישי דחדשי הקיץ³⁹) ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו – אשר גילוי תורת החסידות היא ההתחלה – באופן של "טעימה" עכ"פ, אבל היא נותנת טעם בכל הענין (כפשטות הענין של טעימה) – דגילוי פנימיות התורה דלע"ל.

וכשם שבמתן תורה (בירחא תליתאי) ניתן בכללות הכח ד"ויתורו את הארץ", לפעול בעולם הזה התחתון, עד שהעולם יסייע ויגלה אלקות – כך גם נפעל ע"י הגילוי דפנימיות התורה והפצת המעינות חוצה ובפרט באופן של התלבשות בהשגה (חב"ד) בשכל האדם, עד בשכל דנה"ב ושכל העולם, שזה נותן הכח שטבע העולם והענינים שלמטה יהיו כלים לאלקות⁴⁰.

ואדרבא: על-ידי גילוי פנימיות התורה (באלף הששי) ניתוסף חידוש לגבי מתן תורה, שמקבלים כח יותר נעלה לגלות אלקות בעולם, יותר מכפי שהי' (בגלוי) בעת מתן תורה (אלא שגם זה גופא ניתן בכח ובהעלם במ"ת, ע"ד "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני"⁴¹): על-ידי נתינת התורה הנגלית, גליא דאורייתא (שהי' בעיקר במ"ת) מקבלים בעיקר את הכח לגלות גליא דקוב"ה וגליא דישראל⁴², ועי"ז גם – גליא דאלקות בעולם; ע"י גילוי סתים דאורייתא מקבלים הכח לגלות את הסתים דקוב"ה והסתים דישראל⁴², ועי"ז – סתים דאלקות בעולם, הדרגות הכי נעלות דאלקות שטמונות בארץ ("ויתרון ארץ בכל היא"), עד לכה

(43) תניא אגה"ק ס"ב (קל, ריש ע"ב).

(44) משלי טז, ה.

(45) כמענה המשיח על שאלת הבעש"ט "אימתי אתי מר": בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה (אגה"ק הבעש"ט הידועה – כתר שם טוב בתהלתו. וכמ"מ).

(46) נתבאר בשיחת ש"פ שלה, כ"ח סיון תשמ"ו – "קובץ כ"ח סיון יובל שנים" ע' 38.

(47) ואתחנן ד, לה.

(48) שם, לט.

(39) אלא שסכלו שייך בעיקר לנסתר תורה כו' – לקוטי לוי"צ אג"ק ע' רה. ע' ריו.

(40) "שהטבע ממש יהי' אלקות והענינים שלמטה יהיו כלים לאלקות" – סד"ה פדה בשלום תרפ"ה (ע' פח).

(41) ראה מגילה יט, ב. ועוד.

(42) ראה לקמן ס"ג.

ליחידו של עולם, שזה יהי בתכלית השלימות ובתכלית האמיתיות (כנ"ל).

ולכן נפעל ע"י ה"פדה בשלום נפשי", שהפדי (וגאולה) תהי בדרך שלום (בלי מלחמה כלל), וע"ד כפי שהי בימי שלמה, שכל האומות התבטלו כלפי שלמה (ללא שום מלחמה), עד שהם סייעו בידו ("עמדי"), ולכן הוא נק' בשם שלמה כי שלום⁵⁴ הי' בימיו⁵⁵. עד שזה ("פדה בשלום נפשי") קאי על תכלית השלימות בשלום, אשר אלה שהיו בעבר מנגדים "נעשים אוהבים גמורים", כפי שהי' בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה, כמ"ש⁵⁶ "אז אהפוך אל עמים (לשון רבים) שפה ברורה גו' לעבדו שכס אהד" (כביאורו של אדמו"ר האמצעי⁵⁷).

ז. בשלשלת של "יפוצו מעינותיך חוצה" עצמה (ע"י רבותינו נשיאינו) היו כמה דרגות ושלבים – במשך השבעה-תשעה דורות מהבעש"ט ואדמו"ר הזקן עד דורנו זה:

אחרי אדמו"ר הזקן (שחי בליאנא⁵⁸ ולאחמ"כ בליאדי⁵⁹) היו רבותינו נשיאינו כמה דורות בליובאוויטש⁶⁰. ואחר כך (בדור השביעי מהבעש"ט) –

(54) דה"א ככ, ט.

(55) ושייך גם לשלמה מלשון שליחות, ששלימות גילוי אלקות היא דוקא כשזה באופן של "שלום" ע"י ש"רבים היו עמדי".

(56) צפוני ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א וספי"ב.

(57) שערי תשובה ד"ה פדה בשלום נפשי פי"א.

(58) משנת תקכ"ז ("שלשלת היחס וראשי פרקים מתולדות בית רבינו" – בהקדמת "היום יום").

(59) מ"א מנחם אב תקס"א עד ערב שבת מברכיך אלול תקע"ב (שם).

(60) ק"ג שנים – מח"י אלול תקע"ג (שאו קבע אדהאמ"צ דירתו בעיר ליובאוויטש) עד י"ז מרחשון תרע"ו (כשעזב אדמו"ר מהורש"ב ליובאוויטש והעתיק מושבו לעיר ווסטוב ע"נ דאן) – שם.

בה"חוצה" וע"ד המעלה של נסים המלוכבים בטבע⁴⁹.

והכח לגלות זאת בה"חוצה" הוא – על-ידי "יפוצו מעינותיך", הפצת המעינות דפנימיות התורה, באמיתיות ובשלימות, באופן שמתגלה היתרון והכח הנעלה ב"חוצה", שזה מסייע ומגלה אלקות, ואדרבא – באופן נעלה יותר מכפי שזה ב"פנים".

ו. ויש לומר שהכח לזה בא מהמאסר וגאולה של אדמו"ר הזקן ב"ט כסלו (בחודש השלישי), כידוע (בשיחות רבותינו נשיאינו)⁵⁰ שאז התחיל עיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה":

בקשר עם גאולתו כותב אדמו"ר הזקן⁵¹: "כשקריתי בספר תהלים בפסוק⁵² פדה בשלום נפשי .. יצאתי בשלום" נשלכן נתקבל בין החסידים הניגון ד"פדה בשלום נפשי" בקשר עם הגאולה[ה].

ויש לומר א' מהביאורים בהשייכות ד"פדה בשלום נפשי" עם הגאולה והתחלת העיקר דהפצת המעינות חוצה: לאחר "פדה בשלום נפשי" כתוב⁵² "כי ברבים היו עמדי". שזה מורה על כללות הענין, שה"רבים" ו"רשות הרבים" דכל העולם (עלמא דפרודא) נעשים במצב של "היו עמדי"⁵³, שמלבד זאת שאין צורך להתייגע ועכ"פ לעשות משהו כדי שה"רבים" לא יפריעו, הרי אדרבא: ה"רבים" נמצאים "עמדי", עד שזה מסייע, מסייע יותר לה"רשות היחיד"

(49) ראה ד"ה כימי צאתך תשל"ח – לעיל ע' 368 ואילך.

(50) ראה ס' השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(51) אגרות קודש שלו סל"ח. וש"נ.

(52) תהלים נה, יט.

(53) כדברי חז"ל עה"פ, שגם אנשי אבשלום התפללו בעד דוד (ירושלמי סוטה פ"א סה"ח).

והטעם לזה הוא – כנ"ל בנוגע להגילוי דמ"ת דוקא למטה – כי דוקא בהתחתון ביותר נפעל הגילוי ד"יתרון ארץ בכל היא", ועד"ז מובן אחרי מתן תורה עצמו שדוקא ב"חצי כדור התחתון", ששם לא הי' מ"ת בגלוי, נעשית שלימות ההתגלות של "יתרון ארץ בכל היא", השלימות הגילוי התורה ופנימיות התורה באופן דיפוזו מעינותיך חוצה.

וכמרומו גם במספר הכתובת של הבנין (המרכז של ליובאוויטש בחצי כדור התחתון, שמשם אורה יוצאה לכל העולם כולו בהפצת המעינות חוצה) – 770, שכידוע 770 הוא גימטריא של "פרצת" (כפי שהתפרסם בין בני").

ויש לומר השייכות: מספר שבעה מורה על השלימות דשבעת ימי ההיקף, שבעה מדות – ההשפעה בכל הדרגות (מחסד עד מלכות). והשלימות דשבעה היא – מאה פעמים שבעה (700) ביחד עם עשר פעמים שבעה (70), שבצירופם יחד הרי זה – 770. ולכן זהו בגימטריא "פרצת" – כי השלימות ד"פרצת", הפריצה מכל ההגבלות דזמן ומקום ("ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה" 68) – עד באופן ד"פרצת" בתוך "פרצת" – נפעל (לא ע"י היציאה מזמן ומקום, אלא אדרבא –) דוקא בתוך ועלי-ידי שלימות הזמן (והמקום) – 770, השלימות דמספר שבעה (שבע מאות ושבעים).

זאת אומרת, שביחד עם זה שישנה הפריצה שלמעלה ממדידה והגבלה ("פרצת") – ישנו גם המקום וזמן, כפי שהדין בפשטות שהמקום ובנין צריך להיות בעל ד' כתלים וגג ותקרה וכו', אלא שהזמן ומקום עצמו קיים באופן

עברו לראסטאו⁶¹, ולאחר מכן – לענינגראד⁶² (או פעטערבורג, כפי שנק' כן בעבר⁶³), ולאחרי זה – בפולין⁶⁴, עד – השלב האחרון – כאשר הגיעו לארצות הברית⁶⁵, ב"חצי כדור התחתון", ושם גופא בכמה מקומות, עד שהגיעו להבנין והמקום שבו נמצאים אנו עכשיו, ביהכנ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש – ב"770" (כפי שנקרא כך).

רואים בפועל, שאע"פ שבכל הדורות ומקומות אלה היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה – הרי דוקא ב"חצי כדור התחתון", ששם מתן תורה לא הי' (בגלוי)⁶⁶ – היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה ביתר שאת וביתר עוז, יותר מבדורות ומקומות שלפני כן, עד באופן שזה מגיע לחוצה שאין חוצה ממנה – כפי שרואים בפשטות⁶⁷.

(61) בשנת תרע"ו (כבערה הקודמת).

(62) משנת תרפ"ד עד לאחרי מאסר וגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת תרפ"ז, שאו העתיק מושבו למושב מאלאחאוקוא – סמוכה למאסקווא (שם).

(63) ובימים אלה יש שקו"ט להחזיר שמו לפעטערבורג. ראה שיחת ש"פ קרח, ג' תמוז שנה זו. (לקמן ע' 401)

(64) באסרו חג סוכות תרפ"ח נסע מרוסיא והתיישב בריגא, לטביא. בשנת תרצ"ד העתיק מושבו לעיר ווארשא, פולין. ובשנת תרצ"ו – העתיק את מושבו לעיר אטוואצק (שם), עד שהעתיק משם בחודש אלול תרצ"ט, עד שהגיע לריגא בה' טבת ת"ש. ובהודש אדר ראשון יצא משם (לשטאקאלם) בדרכו לארצות הברית והגיע שם בט' אדר שני ה'ש"ת (ראה מבוא לאגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ה).

(65) בט' אדר שני ה'ש"ת (כבערה הקודמת). ובכ"ח סיון תש"א הגיע כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע – יבח"ח. המו"ל. (66) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר – נדפס בסה"מ תש"ח ע' 232 ואילך. וראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ב ע' שלא. אגרות קודש אדמו"ר מהור"ב ח"א ע' קסא. ועוד.

(67) ראה גם ה"פתח דבר" ל"קובץ כ"ח סיון יובל שנים".

"ירחא תליתאי", והכח ד"אוריין תליתאי", והכח ד"עמא תליתאי", וכל הענינים של "תליתאי" הקשורים עם מתן תורה (כפי שרבו נסים גאון⁷⁴ מונה אותם), ובכללות – הכח דמלכות, "ויתרון ארץ בכל היא", שמגלה "כל" בשלימות ובאופן של קיימא (שלש פעמים שלש פעמים שלש)⁷², ודוקא בגשמיות העולם, באופן של ממש (ממשות).)

ח. ע"פ הנ"ל מובן ענין השליחות ("שלה לך") של דורנו זה:

אף-על-פי שנמצאים אנו בעוה"ז התחתון בגלות, בגלות זה האחרון, ושם גופא – בחצי כדור התחתון [המקום של רוב מנין ובנין בני"ב בזמננו] – הרי אדרבא: דוקא ממצב ובמצב ומקום התחתון והגלות, עד בתחתון שאין תחתון למטה ממנו – נפעלת העלי הכי גדולה ובכל הדרגות והדורות שלפני ושלמעלה מזה, כולל גם דחצי כדור העליון והדורות הנעלים ביותר (דור דיעה של משה רבינו⁷⁵ וכיו"ב), עד להעלי של הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה לכל העולם כולו (כולל חצי כדור העליון), ועבור כל הדורות כולם.

וכידוע שתיבת "גאולה" נכתבת דוקא ע"י תיבת "גולה" בתוספת אל"ף

של "פרצת" (ואדרבא: דוקא זמן ומקום למטה פועל את שלימות ענין הפריצה כנ"ל). ע"ד הכתוב על ירושלים⁶⁹, ש"פרצת תשב ירושלים" ויחד עם זאת "ואני אהי' לה גו' חומת אש סביב"⁷⁰.

והמקום הזה – 770 גימטריא "פרצת" – נעשה המקור ונתנית-כח על יפוצו מעינותיך חוצה בכל העולם כולו, באופן שפועלים את ה"פרצת" ואת יפוצו מעינותיך ב"חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנה, כך שמגלים שם את ה"יתרון ארץ בכל היא".

ולהוסיף: הסך-הכל ושלימות⁷¹ השבעים (70) שנה של כ"ק מו"ח אדמו"ר⁷² ה" דוקא ב"חצי כדור התחתון", ב"770", היכן שהגיע וחי במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דיין; וזה נותן אח"כ את הכח לדור השביעי שלאחרי זה (כנגד ספירת המלכות) – שתהי' שלימות הגילוי דשבעים (עשר פעמים שבעה) ביחד עם שבע מאות (מאה פעמים שבעה) = 770, ושלימות הגילוי ד"ויתרון ארץ (מלכות) בכל (יסוד⁷³) היא".

וע"פ המדובר לעיל מובן איפוא, שענין זה בא בגילוי ביום כ"ח סיון, אשר מגלה את כחו של החודש –

(69) זכרי' ב, ה.

(70) שם, ט.

(71) כידוע שבעת הסתלקות הצדיק נעשה העלי של כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו (תניא אגה"ק ביאר לסי' ז"ך), ותמשך ומתגלה ומאיר מלמעלה למטה (שם סי' כ"ח).

(72) שנוולד בליובאוויטש בשנת תר"ם (י"ב תמוז), ונסתלק בניירארק ושם מ"כ, בחצי כדור התחתון, בשנת תש"י (י"ד שבט).
(73) וידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר הוא כנגד ספירת היסוד (ושמו (הראשון) יוסף, שהוא מדת היסוד), לאחר החמש מדות כנגד החמשה נשיאים שלפניו – ראה ס' השיחות תש"ה ע' 60. ועוד.

י"ל שכל דורנו האנשים נשים וטף הוא ספירת המלכות.

(74) וע"ד הרמז יש לומר, ש"נסים" מורה על גילוי הנסים בעולם [וכנראה במיוחד בשנים אלו – שנת תש"ו ר"ת תהא שנת נסים, ושנת תנש"א ר"ת תהא שנת אראנו נפלאות, כמדובר כמ"פ], כולל גם – הנסים המלובשים בטבע (ראה מכתבי חודש ניסן ש.ז. נדפסו לעיל ח"ב ע' 1 ואל"ך), ו"גאון" מרמז על גילוי שלימות התורה, כידוע מהטעמים לקריאת שם גאון, כי גאון הוא בגימטריא ששים, שמורה על בקיאותו בששים מסכתות (ראה הקדמת המאירי לאבות). ו"ל שלכן, דוקא ר' נסים גאון מבאר הפרטים בקשר התורה לענין תליתאי, שמורה על הקיום (חוט המשולש) שנעשה ע"י מ"ת, כנ"ל ס"א.
(75) ראה ויקי"ר פ"א, א. במדבר"ר פ"ט, ג. וש"נ.

דאף-על-פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – הרי כיון שזה נפעל על-ידי "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸¹, ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה ד"פוצו מעינותיך חוצה" – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, ההכנה בשלימותה ל"מקדש אד' כוננו יריך",

עד שתיכף ומיד נעשה במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו יריך" – שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגילוי ד"מקדש אד' כוננו יריך" במקום זה ("שבע מאות ושבעים") שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך-הכל דכל עבודתו (כנ"ל).

ודוקא על-ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון – "מעלין" ומגלין את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו יריך", כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח .. עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם"⁸² – כל זה "מתעלה" (נפעל) על-ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

ותיכף ומיד ממש – "ארו עם ענני שמיא"⁸³ – כל בני-ישראל "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובכנותינו"⁸⁴, נמצאים בארצנו הקדושה, ביחד עם בית

– כי הגאולה נמשכת ובאה על-ידי (העבודה של) הכנסת האל"ף דאלופו של עולם בגלות (גולה)⁷⁶;

וכיון שהגאולה באה דוקא מהמצב הכי תחתון, לכן היא גם פועלת שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, שעלי' אומרים "שיר חדש" לשון זכר"⁷⁷ נשלא כהגאולות שלפני זה, שהי' להם הפסק אח"כ, כי דוקא עי"ז שהדבר בא מהתחתון ביותר, מתגלית אמיתיות ושלמות הענין, שזה דבר של קיימא, ובאופן גלוי דוקא – המעלה דספירת המלכות (שענינה גילוי באופן של קיימא, כנ"ל ס"ג), שתתגלה בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (ממלכות בית דוד), כידוע שהחידוש דגאולה הוא – גילוי אלקות למטה בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו (לעצמותו) יתברך בתחתונים, אשר בדירה ישנו העצם בגלוי. – וי"ל שזהו גם השרש דתיבות "גאולה" ו"גולה" – מלשון גילוי.

ט. ויש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות וגאולה, כך הוא גם בנוגע למקום הפרטי שנמצאים בו ב"חצי כדור התחתון" – שהיות שזה (ה"מקדש מעט"⁷⁸) המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המעיינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, "מקדש"⁷⁹ אד' כוננו יריך"⁸⁰,

(76) לקר"ת בהעלותך לה, ג. וראה שיחת ש"פ אחו"ק (לעיל ע' 177) ושי"פ אמור ש.ו. (לעיל ע' 217).

(77) מכילתא בשלח טו, א. תורה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

(78) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(79) בשלח טו, ז.

(80) וגם לפני זה הרי הוא "מקדש מעט". ולהעיר

מ"התמים" (חוברת ב ע' קכו [ק], ב) דברי אחד מוקני חסידי האמיל בימי הצ"צ: מיום שנחרב ביהמ"ק וקד"ק עד אשר ירחם השי"ת וישלח לנו גואל צדק .. ויבנה לנו את ירושלים וביהמ"ק עם הקד"ק, הנה לייבאוויטש הוא ירושלים שלנו, והבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא ביהמ"ק שלנו וכר'.

(81) תניא רפ"ז.

(82) ילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט.

(83) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

(84) בא יו"ד, ט.

באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ובפרט שיש לכך סיוע מכל עניני העולם – "ברבים היו עמדי" – כך שכל עניני העולם מסייעים ומוליכים למטרה אחת ויחידה: הגאולה האמיתית והשלימה.

יא. בכל זה ניתוסף יותר עי"ז שיתנו לכאור"א שליחות – עושים את כאור"א מהנמצאים כאן לשליח מצוה לצדקה, על-ידי שיתנו לו שטר לצדקה ואח"כ הוא יוסיף מדילי,

וגדולה צדקה שמקרכת את הגאולה⁹¹, עד לקירוב וזירוז כזה שלא נשאר אף רגע פנוי, אלא כבר מאסיפתנו זה-עתה – "כאיש אחד בלב אחד"⁹² [כפי שזה הי' כבר בראש חודש סיון, ומהראש הי"ז נמשך על ובכל ימי החודש, ועאכו"כ ביום כ"ח בו – היום שהוא הכח של כל החודש] – הולכים לארץ הקודש,

ותיכף ומיד, ועוד והוא העיקר – ממש, באופן של ממשות, החל מהגילוי של ה"חלק אלוהי ממעל"⁹³ (וכפי שמוסיף אדמו"ר הזקן⁹⁴: "ממש", ודוקא בתור נשמות בגופים יחד, ואדרבא – עם הוספה בבריאות הגוף ובריאות הנשמה, וגם – בריאות כל העולם כולו, עד שמתגלה איך שכל העולם נברא בכל רגע ורגע מאין ליש מעצמותו ית'⁹⁵, ע"י התורה – אסתכל באורייתא וברא עלמא⁹⁵.

המקדש השלישי שישנו כאן, ולוקחים את כל זה ביחד, יחד עם "כספם וזהבם אתם"⁸⁵, העבודה דאהבת ה' ויראת ה'⁸⁶, שזה כולל את כל מצוות עשה וכל מצוות לא תעשה⁸⁷.

י. הלימוד מכל זה:

בעמדנו בזמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, ובית משולש, בית תורה תפלה ומעשים טובים (ה"חוט המשולש") דתורה עבודה וגמילות חסדים), ושם גופא, ביום דכ"ח סיון – כשעומד בגלוי הכח של כל חודש השלישי (ג' פעמים ג' פעמים ג'), שנענינו: המשכת וגילוי אלקות למטה באופן של קיימא –

מקבל כל יהודי תוספת כח וחיזוק לקיים השליחות דדורנו זה – שעליו ישנו השליחות והאימרה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שצריכים לעמוד "הכן כולכם"⁸⁸ לקראת קבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

ולהיות שזוהי השליחות דדורנו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורנו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מאמין ומבקש שיבוא המשיח – הי"ז חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש תורה" ש"מאתי תצא"⁸⁹, מהקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בני"י – "נער ישראל ואוהבהו"⁹⁰, והקב"ה מגלה אהבתו בפשטות ממש,

(85) ישע"י ס, ט.

(86) ראה תו"א ר"פ וישב.

(87) ראה תניא פ"ד.

(88) אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ד ע'

רעט.

(89) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(90) הרשע יא, א.

(91) ב"ב יו"ד, א.

(92) פרש"י יתרו יט, ב.

(93) איוב לא, ב.

(94) בתניא רפ"ב.

(95) זח"ב קסא, א"ב.

ללבנה ומונין ללבנה¹⁰⁰: בערב ראש חודש נפעלת שלימות בעבודת היהודי, כאשר הוא עומד בתכלית הביטול (בדומה ללבנה שמצוי' או בהעלם), וזה מביא תיכף את העלי' של הנשמה ("ונפקדת") – היחוד וזיווג דכנסת ישראל (מלכות, סיהרא) והקב"ה (ז"א, שמש), וכך גם היחוד של כל יהודי בתור יחיד ("ואתם תלוקטו לאחד אחד"¹⁰¹) עם עצמות ומהות – כך שהם נעשים מצייאות אחת ממש, באחדות אמיתית – "והיו לבשר אחד"¹⁰², עד לאופן של יחיד¹⁰³, עד – למעלה אף מיחיד.

שאו הרי בודאי לא שייך ענין של הפסק ח"ו¹⁰⁴, שכן אדרבא: ישנו דוקא רק ענין של התאחדות, והתאחדות בתכלית השלימות.

ונוסף על ענין ההתאחדות (בין בני" עם הקב"ה) ב"והיו לבשר אחד" – ישנו ענין נוסף ב"והיו לבשר אחד": התוצאות שיוצאים מזה – שנולדים "תולדות" – "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"¹⁰⁵,

עד למעשים טובים (שאינם דבר נפרד מן "והיו לבשר אחד", אלא מעשים טובים) שעל-ידם נעשה יהודי (בגופו ונשמתו) "שותף להקב"ה" (באופן של התאחדות) בכל עניניו של הקב"ה, כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר, כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, וצריך להגיע כביכול לכך

ועוד והוא העיקר: מהדיבור בכל ענינים אלו, שקשור עם דיבורו של הקב"ה – הרי דיבורו של הקב"ה חשיב מעשה⁹⁶, נפעל המעשה של הקב"ה, שהמעשה העיקרי שלו הוא – תיכף ומיד להמשיך ולגלות (עם כל הפירושים שבדבר) את הגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש בפשטות.

* * *

[התפללו תפלת ערבית, ולאחר התפלה המשיך⁹⁷ כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

יב. נוסף לכך שכ"ח סיון הוא המשך לכ"ז (זך) סיון (כנ"ל ס"א), שהכוונה בזה בעיקר בנוגע לעבודתו של היהודי בעולם (עד לחצי כדור התחתון), הרי זה גם הכנה והקדמה להיום שלאחריו – כ"ט סיון, ערב ראש חודש (תמוז), שבו מדובר בעיקר אודות ההתאחדות של יהודי עם הקב"ה (שבא מכת העבודה בכ"ח סיון).

והענין בזה:

בערב ראש חודש אור הלבנה הוא בהעלם לגמרי כהכנה לקראת מולד החודש בראש חודש. ובלשון הכתוב⁹⁸: על-ידי "יפקד מושבך" (העלם הלבנה) בערב ראש חודש ("מחר חודש"), נפעל ה"ונפקדת" (מולד הלבנה בראש חודש), יחוד שמשא וסיהרא⁹⁹.

ובעבודת השם דבני" – שדומין

96 ב"ר פמ"ד, כב. אוה"ת שמות ס"ע ב'תשב ואילך.

97 לאחר התפלה הכריז הגבאי ש"י שכעת תהי' הפסקה ואח"כ יחלק כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקונטרס והשטרות לצדקה. וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר (בחיך): במקום לעשות הפסקה, נעשה עכשיו המשך (עד שיגיעו הקונטרסים). וראה לקמן בהשיחה. הנו"ל.

98 שמואל"א כ, יח.

99 ראה דרושי מחר חודש – סה"מ תקס"ז ע' מח ואילך. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

100 סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. זח"א רלו, ב.

101 ישעי' כז, יב.

102 בראשית ב, כד.

103 דאה תו"א וארא נח, ב ואילך. ובכ"מ.

104 ראה לעיל הערה 97.

105 פרש"י ר"פ נח.

עם סתים דתורה וסתים דקוב"ה¹¹¹, (ב) גליא דישראל מתקשרת עם סתים דישראל, וסתים דישראל עם גליא דתורה, וגליא דתורה עם גליא דקוב"ה וגליא דקוב"ה עם סתים דקוב"ה.

ואלו ואלו דברי אלקים חיים¹¹² – ישנם שני האופנים וענינים ביחד באופן חי (אלקים חיים) באופן של קיום נצחי – הן ה"חוט המשולש" (תלת קשרין) דגליא (גליא דישראל, גליא דתורה וגליא דקוב"ה), הן ה"חוט המשולש" דסתים (סתים דישראל, סתים דתורה וסתים דקוב"ה), והן ה"חוט המשולש" באופן שני – גליא בסתים, וסתים בגליא וכו' – כך שישנה ההתאחדות האמיתית של כל השלושה, כך שישנם כל הענינים של גליא, כל הענינים דסתים וכל הענינים דסתים כפי שעומדים בגלוי (שלש פעמים שלש פעמים שלש), – בתור מציאות אחת ויחידה של "יחידה ליחדך"¹¹³.

והכח לזה בא מכ"ח סיון, כשישנה השלימות של שלש פעמים שלש פעמים שלש (כל ג' האופנים בהתאחדות ד"תלת קשרין"), היום שקשור עם שלימות גילוי הכח של (מתן) תורה, וגם של פנימיות התורה, ובאופן שגם סודות התורה קיימים בגלוי (עד בחוצה דחצי כדור התחתון) – שעל-ידו נעשית שלימות ההתאחדות של בני"ע עם הקב"ה (יחוד שימשא וסיהרא), הן בבחי' גליא והן בבחי' סתים.

ועל-ידי זה – נפעלת המשכת האחדות גם בעולם, הן בגליא שבעולם והן בסתים שבעולם, וגם שהסתים שבעולם – עד כח העצמות שבו – קיים בגלוי.

שכל יהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם"¹⁰⁶, אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל (סו"ס ח) שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי דאלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).

יג. והכח להגיע להתאחדות בערב ראש חודש נהן מלמטה למעלה, ההתאחדות של בני"ע עם הקב"ה, כפי שבני"ע צריכים להגיע להקב"ה, והן מלמעלה למטה – הקב"ה עם בני"ע, כפי שהקב"ה צריך כביכול להגיע לבני"ע – בא מהיום שלפניו, כ"ח בחודש, שקשור עם הכח של (מתן) תורה (ענינו של חודש השלישי), ובפרט מגילוי פנימיות התורה למטה (כנ"ל בארוכה):

על-ידי התורה נעשה ההתקשרות והתאחדות של בני"ע עם הקב"ה, כמאמר הידוע¹⁰⁷ "תלת קשרין"¹⁰⁸ אינו מתקשראן דא בדא, קוב"ה אורייתא וישראל, וכל חד דרגא על דרגא סתים וגליא כו", ועל-ידי ההתקשרות של ישראל ואורייתא נעשים ישראל קשורים עם קוב"ה, עד שישראל וקוב"ה כולא חד (נעלה יותר מכפי שההתקשרות באמצעות התורה, שלכן ה"ה" תלת קשרין"¹⁰⁹).

ובהתקשרות זו גופא ישנם שני אופנים וסדרים, כידוע¹¹⁰: (א) גליא דישראל מתקשרת עם גליא דתורה ועם גליא דקוב"ה, וסתים דישראל מתקשר

106) ראה לעיל ס"ט.

107) זח"ג עג, א.

108) כן הובא בכ"מ בחסידות. וראה סה"מ

תנ"ז ס"ע כח-ט. ה"ש"ע ע' 61 בהערה.

109) ראה סה"מ תנ"ז שם (ע' כח ואילך).

ועוד.

110) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ג

ע' תקלה.

111) ראה לקו"ת ויקרא ה, ג. נצבים מו, א.

112) עירובין יג, ב. ושי"ן.

113) נוסח הושענות (יום ג').

וישנו בשלימות הבית המשולש, בית המקדש השלישי, "מקדש אד' כוננו ידיך",

ביחד עם הקשר של כל יהודי עם היחידה שבנפש שלו, שמקשר אותו עם היחידה הכללית, משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ובנ"י הולכים ביחד עם התורה, עם "תורה חדשה" של משיח צדקנו¹¹⁶, וההמשך – ע"י הקב"ה, "תורה חדשה מאתי תצא", ועוד ועיקר – תיכף ומיד ממש.

[אח"כ חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכל אחד ואחת מהנוכחים שיחיו קובץ "כ"ח סיון – יובל שנים", ובצירוף אליו שטר של דולר, לתת אותו (או חילופו) לצדקה].

יד. ועוד ועיקר, שע"י גילוי היחידה שבנפש שבכל אחד ואחת מישראל – שזהו (חלק ה) משיח שבכל יהודי¹¹⁴, ובפרט בכללות עם ישראל כשמתאספים יחד (כמה פעמים עשרה) בבית משולש (תורה תפלה ומעשים טובים) – שיהי' הגילוי דיחידה הכללית, משיח צדקנו¹¹⁵,

ונעשה "יחידה ליחדך" – ההתאחדות של כל הענינים ביחד בנקודה אחת ויחידה, שעומדת בגלוי בזמן ומקום של הגאולה האמיתית והשלימה, מתחיל דוקא ממקום זה וזמן זה,

עד שמתגלית תכלית השלימות ותכלית האמיתית של כל הענינים בכל העולם כולו – שנעשה דירה לו יתברך בתחתונים,

(116) ראה קונטרס "תורה חדשה מאתי תצא" (משיחת יום ב' דהג השבועות ש.ז. (לעיל ע' 278 ואילך) – השתתפות בה"כינוס תורה").

(114) ראה מאור עינים ס"פ פינחס.
(115) רמ"ז לזח"ב מ, ב. ולזח"ג רס, ב. ועוד (נסמן בלקו"ש חכ"ט ע' 360 הערה 27). וראה שערי תשובה שבהערה 57. ועוד.